

Arrest

nr. 82 109 van 31 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DEMEERSSEMAN, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 februari 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 17 februari 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 18 maart 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 5 januari 2012.

1.3. Op 15 februari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Irakese nationaliteit te bezitten en soenniet te zijn. U bent geboren Habbaniya, Anbar, maar hebt sinds 1959 in Bagdad gewoond: eerst in de Allawi wijk tot 1987 en daarna in de Dora wijk. Uw zoon A.(...), een kapper, werd begin oktober 2010 ontvoerd wegens zijn beroep. Uw zoon H.(...) werd midden november 2011 vermoord toen zijn wagen ontplofte. Uzelf werd door de aanhangers van de Sadr-strekking ontvoerd op 20 december 2010. Uw ontvoerders dachten dat u christen was of dat u zich zou bekeren omdat u geregeld de plaatselijke kerk binnenging. Twee dagen later werd u vrijgelaten nadat u gezworen had moslima te zijn. U ging een maand bij een vriend van A.(...), W.(...) J.(...), verblijven in subwijk Shurta van Dora. Op 12 januari 2011 werd uw zoon A.(...) op zijn werkplaats, een bedrijf voor productie van plastic, bedreigd dat hij zijn firma moest stopzetten. A.(...) is naar de politie in Sadun gegaan en heeft na hun raadgeving besloten diezelfde dag zijn bedrijf te sluiten. Diezelfde maand ging hij als kapper aan de slag bij een vriend van uw overleden echtgenoot. Ook daar werd hij bedreigd en stopte hij met werken. Op 16 februari 2011 hebt u Irak verlaten. Op diezelfde dag bent u aangekomen in België en op 17 februari 2011 hebt u asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart dd. 01/11/1993 (origineel), uw woonstkaart dd. 01/12/2001 (origineel met vertaling), de overlijdensakte van uw echtgenoot dd. 02/07/1986 (origineel met vertaling), dossier medische controles in België in verband met oogproblemen en artrose (origineel).

B. Motivering

Dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen tijdens het interview op het Commissariaat-generaal (CGVS) over de reden voor uw problemen vaagheden en inconsistenties bevatten. U verklaarde dat uzelf, maar ook uw zonen H.(...) en A.(...), problemen hebben gekend wegens het feit dat u naar de kerk ging en jullie goede banden hadden met christenen en wegens het feit dat uw zonen verdacht werden met de Amerikanen samen te werken (zie gehoorverslag CGVS p. 3, 9, 10, 12, 13, 15).

Wat betreft jullie banden met buitenlanders en Amerikanen, dient te worden gesteld dat u verklaarde dat uw zonen nooit met de Amerikanen hebben samengewerkt (CGVS p. 10). Toen u gevraagd werd waarom uw zonen hier dan van verdacht werden, stelde u dat de belagers dit dachten omdat er veel Amerikaanse wagens aanwezig zijn in de wijk Dora (CGVS p. 15). Deze situatie geldt echter voor alle inwoners van Dora en het is weinig aannemelijk dat de leden van de Sadr beweging bijgevolg alle inwoners van Dora ervan verdenken met de Amerikanen samengewerkt te hebben (CGVS p. 15). Toen u hier op gewezen werd, gaf u geen nadere verklaring, maar hield u vol dat aanhangers van de Sadr-tendens inderdaad alle inwoners van Dora hiervan verdenken en bijgevolg viseren (CGVS p. 15), hetgeen niet plausibel is.

Wat betreft uw banden met christenen, dient gewezen te worden op het feit dat u weinig informatie over deze personen kunt geven ondanks uw verklaringen over uw goede banden met hen (CGVS p. 10, 12, 13). Toen u gevraagd werd naar incidenten in uw buurt antwoordde u dat veel christenen vermoord werden maar kon u slechts twee namen noemen van christelijke burens die problemen hebben gekend (CGVS p. 5). Toen u gevraagd werd naar de christen burens waar u veel contact mee had, kon u enkel hun voornamen geven en wist u niet tot welke christelijke strekking zij behoorden (CGVS p. 6). U was zelfs niet in staat één enkel verschil te geven tussen islam en christendom (CGVS p. 7). Betreffende de kerk die u frequenteerde dient eveneens opgemerkt te worden dat u niet wist tot welke christelijke strekking die behoorde (CGVS p. 6) en u slaagde er zelfs niet in de volledige naam te geven (CGVS p. 13), terwijl u daar volgens uw verklaringen toch vaak naartoe ging (CGVS p. 3, 6, 12, 13). Van een persoon die vaak naar die kerk ging en dergelijke goede banden had met de christelijke burens, mag verwacht worden dat hij een elementaire kennis zou bezitten over deze kerk en de christelijke burens. Dat u zo weinig informatie kan geven over die kerk en die burens, één van de redenen van uw problemen, doet vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw vluchtrelaas.

Verder dient gewezen te worden op het feit dat uw verklaringen over uw ontvoering incoherenties bevatten. U verklaarde dat u ontvoerd werd toen u uit de Meryem kerk kwam (CGVS p. 2, 12, 14) door leden van de groepering van Muqtada as Sadr (CGVS p. 2, 14) en dat u aan de hand van wat de belagers zeiden gedurende de verschillende incidenten interpreteerde dat die groepering ook de belagers waren van uw drie zonen (CGVS p. 21). Het mag dan ook verbazen dat u niet weet dat deze militie van Muqtada as Sadr ook het Mehdi-leger wordt genoemd (CGVS p. 5). U benoemde de militie van Muqtada as Sadr niet alleen foutief als de Badr-brigade, u corrigeerde die fout niet eens toen de naam Mehdi-leger u gegeven werd (CGVS p. 5). Het mag verbazen dat u niet weet dat de militie die jullie zou belagen het Mehdi-leger is, aangezien deze volgelingen van Sadr u en uw gezinsleden gedurende maanden hebben bedreigd, ontvoerd of vermoord en zij bovendien goed bekend is in Irak.

Daarenboven is het vreemd dat u ontvoerd zou zijn toen u uit de Meryem kerk kwam. In de Iraakse context eind 2010, een gevaarlijke periode voor christenen in Bagdad (zie landeninformatie), was het namelijk erg riskant om geregeld een kerk te bezoeken. Toen u hierop gewezen werd, stelde u dat u niet meer de kerk binnenging toen het gevaarlijker werd voor christenen (CGVS p. 14). Deze verklaring stemt niet overeen met uw verklaring dat u op 20 december 2010, nog geen twee maanden na de aanval op de Sayyidat an Najat kathedraal in Bagdad, bent ontvoerd toen u uit de kerk kwam. Toen u hiermee geconfronteerd werd, herhaalde u slechts dat u op 20 december ontvoerd werd (CGVS p. 14). Het is bevreemdend dat u zichzelf tegensprekt over het feit of u eind 2010 al dan niet nog naar de kerk zou zijn gegaan. Deze incoherenties doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Wat er ook van zij, u gaf aan dat uw ontvoerders u geloofden toen u zwoer dat u moslim was en u dan vrijgelaten hebben (CGVS p. 16). U antwoordde zelfs ontkennend op de vraag of u van mening was dat de militie van Sadr nog naar u op zoek was (CGVS p. 16). Hoewel u stelde schrik te hebben hetzelfde lot te ondergaan als twee van uw zonen, kon u geen concrete indicaties geven waarom u hier schrik voor zou dienen te koesteren (CGVS p. 16-17). Er kan dan ook niet aangenomen worden dat deze gebeurtenis, waarvan de waarachtigheid dient betwijfeld te worden (supra), nog tot een ernstige vrees voor vervolging in uwen hoofde zou leiden bij terugkeer naar Bagdad, Irak.

Wat betreft de problemen van uw drie zonen; u verklaarde dat uw zoon A.(...) ontvoerd is wegens zijn professionele activiteiten als kapper (CGVS p. 2, 9, 17). A.(...) is tegelijkertijd met andere kappers en kleermakers meegenomen. Toen u gevraagd werd naar de problemen van de families van die andere kappers en kleermakers, vermeldde u slechts dat sommigen nog op zoek zijn en anderen een rouwceremonie hebben georganiseerd (CGVS p. 18). U bracht geen enkele aanwijzing aan voor het feit dat u persoonlijk zou vervolgd worden omdat uw zoon A.(...) kapper was.

U verklaarde eveneens dat uw zoon H.(...) vermoord is in zijn wagen (CGVS p. 9-10, 19). Enerzijds verklaarde u dat dit door zijn goede banden met christenen is (CGVS p. 9-10) en dat uw ontvoerders hier ook de daders van waren (CGVS p. 21), anderzijds verklaarde u dat u niet wist wie de daders waren of waarom hij vermoord werd (CGVS p. 19). Het is bevreemdend dat u deze uiteenlopende verklaringen aflegt over de gebeurtenissen rond de dood van uw zoon H.(...). Uiteindelijk antwoordde u instemmend op de vraag of H.(...) per ongeluk slachtoffer kon geworden zijn van een aanval die niet voor hem bestemd was (CGVS p. 19).

Ook uw verklaringen over de problemen van uw zoon A.(...) bevatten onlogische en inconsistente elementen. Waar u eerst verklaarde dat A.(...) nog steeds op jullie adres in Dora woont (CGVS p. 4), gaf u later aan dat hij soms bij andere mensen verbleef (CGVS p. 9). Toen u gevraagd werd of A.(...) nog problemen heeft gekend sinds uw vertrek uit Irak, antwoordde u dat dit niet het geval was, maar dat hij niet meer naar huis gaat (CGVS p. 10). Het feit dat uw verklaringen over de verblijfplaats van A.(...) geleidelijk aan veranderen gedurende het verloop van het interview is zeer opvallend en doet vragen rijzen bij de geloofwaardigheid hiervan. Voorts is het uiterst vreemd dat uw zoon A.(...) na de bedreigingen in zijn bedrijf kapper zou worden, gezien de voorafgaande problemen van zijn broer A.(...) (CGVS p. 21). Het is niet aannemelijk dat A.(...) na die bedreigingen ervoor zou kiezen om kapper te worden, aangezien dit de reden is dat zijn broer A.(...) ontvoerd zou zijn geweest. Wat er ook van zij, er kan niet aangenomen worden dat de problemen van uw zonen tot een ernstige vrees voor persoonlijke vervolging in uwen hoofde zouden leiden bij uw terugkeer naar Bagdad, Irak.

De door u neergelegde documenten, met name: uw identiteitskaart dd. 01/11/1993 (origineel), uw woonstkaart dd. 01/12/2001 (origineel met vertaling), de overlijdensakte van uw echtgenoot dd. 02/07/1986 (origineel met vertaling), dossier medische controles in België in verband met oogproblemen en artrose (origineel), zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. Ze bevestigen enkel uw afkomst, het overlijden van uw echtgenoot en uw medische problemen, dewelke hier niet ter discussie staan.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en

leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiietische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, past verzoekster de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op haar eigen situatie, waarbij zij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, en het gelijkheidsbeginsel, betoogt verzoekster onder verwijzing naar de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde persberichten dat de veiligheidssituatie in Bagdad niet in

positieve zin is gewijzigd en het klimaat er momenteel zelfs onstabiel is dan voorheen, en een vergelijking met de andere Europese landen irrelevant is.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: 11 recente krantenartikelen over de veiligheidssituatie in Irak, mailverkeer met "Iraq Body count", twee documenten van Refworld van 2 en 19 januari 2012 en twee bladzijden uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 10 mei 2006.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) zij geen aannemelijke verklaring geeft waarom haar zonen er door de groepering Muqtada as Sadr van verdacht werden met de Amerikanen samen te werken, (ii) zij verklaarde dat zij vaak naar de kerk ging en goede banden had met haar christelijke burens doch zij weinig informatie kan geven over die kerk en die burens, nochtans één van de redenen van haar problemen, vaststelling welke vragen doet rijzen bij de waarachtigheid van haar vluchtrelaas, (iii) het mag verbazen dat zij niet weet dat haar ontvoerders en tevens de belagers van haar drie zonen, de militie van Muqtada as Sadr, ook het Mehdi-leger wordt genoemd aangezien deze volgelingen van Sadr haar en haar gezinsleden gedurende maanden hebben bedreigd, ontvoerd of vermoord en deze groepering bovendien goed bekend is in Irak, (iv) zij, erop gewezen dat het in de Iraakse context eind 2010 – een gevaarlijke periode voor christenen in Bagdad – erg riskant was om geregeld een kerk te bezoeken, stelde dat zij niet meer de kerk binnenging toen het gevaarlijker werd voor christenen, verklaring welke echter niet overeenstemt met haar bewering dat zij op 20 december 2012, nog geen twee maanden na de aanval op de Sayyidat an Najat kathedraal in Bagdad, werd ontvoerd toen zij uit de kerk kwam, (v) zij ontkennend antwoordde op de vraag of zij van mening was dat de militie van Sadr nog naar haar op zoek was en zij geen concrete indicaties kon geven waarom zij schrik heeft hetzelfde lot te ondergaan als twee van haar zonen zodat niet kan worden aangenomen dat haar ontvoering, waarvan de waarachtigheid dient betwijfeld te worden, nog tot een ernstige vrees voor vervolging in haren hoofde zou leiden bij terugkeer naar Bagdad, (vi) zij geen enkele concrete aanwijzing bijbrengt voor het feit dat zij persoonlijk zou vervolgd worden omdat haar zoon Ah. kapper was, (vii) zij uiteenlopende verklaringen aflegde over de gebeurtenissen rond de dood van haar zoon H. en zij uiteindelijk instemmend antwoordde op de vraag of H. per ongeluk het slachtoffer kon geworden zijn van een aanval die niet voor hem bestemd was, (viii) haar verklaringen over de verblijfplaats van haar zoon Al. geleidelijk aan veranderen gedurende het verloop van het interview en het voorts uiterst vreemd is dat Al. na de bedreigingen in zijn bedrijf kapper zou zijn geworden aangezien dit de reden is dat zijn broer Ah. ontvoerd zou zijn geweest, (ix) de door haar neergelegde documenten enkel haar afkomst, het overlijden van haar echtgenoot en haar medische problemen bevestigen, dewelke niet ter discussie staan en (x) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en verzoekster bovendien zelf geen elementen aanvoert die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, zij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoekster kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij/zij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij/zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn/haar verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7

2.6.1. Waar verzoekster stelt dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch zij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoekster met haar stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters vluchtmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat zij er geenszins in slagen haar vrees te objectiveren, zoals blijkt uit wat volgt.

2.6.2. Verzoekster volhardt in haar eerdere verklaringen dat de leden van de Sadr beweging vele inwoners van de Dora wijk viseren omwille van vermeende samenwerking met de Amerikanen. De inwoners die voornamelijk gevisieerd worden zijn de personen die een commercieel beroep uitoefenden, zoals winkeliers, kappers, ... Aangezien de aanwezigheid van de Amerikanen in de wijk groot was, meenden de leden van de Sadr beweging dat de handelaars ook met de Amerikanen zaken deden. Honderden inwoners van de Dora wijk werden ten gevolge van hun tewerkstelling gevisieerd, aldus verzoekster. Zij herhaalt dat ook haar zonen om die reden persoonlijk werden gevisieerd: haar zoon Ah. was een kapper en werd om deze reden ontvoerd en haar zoon Al. had een firma, die tot op heden gesloten is omwille van de bedreigingen.

De Raad wijst erop dat het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen geen dienstig verweer is om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Zo inderdaad algemeen geweten is dat bepaalde profielen een verhoogd risico lopen in Irak, dient de Raad na lezing van het gehoorverslag in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast te stellen dat verzoeksters verklaringen over de reden van de problemen die zij en haar familieleden zouden hebben ondervonden, in het bijzonder het feit dat haar zonen ervan zouden verdacht worden met de Amerikanen samen te werken, dermate vaag en incoherent zijn en weinig doorleefd overkomen dat hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht.

Zo verklaarde zij weliswaar dat haar zoon Ah. werd ontvoerd. Zij linkte deze ontvoering evenwel op geen enkel ogenblik aan enige verdenking van samenwerking met de Amerikanen doch stelde dat Ah. werd ontvoerd omwille van zijn beroep: *"Mijn zoon ah. was kapper en die werkte in Dora wijk, daar hadden we ook gewoond en hij was ook ontvoerd, hij was niet de enige, ook kappers ontvoerd (...) Heel veel kappers waren ontvoerd, er is nog altijd geen nieuws in verband met hem, iemand in Irak is altijd op zoek naar informatie geweest, maar nog altijd niks gevonden* (administratief dossier, stuk 4, p. 3). (...) **Ah., wanneer ontvoerd?** *In oktober 2010, begin oktober* **Waarom?** *Zoals ik daarjuist zei heel veel kappers waren ontvoerd, dus heel veel kappers en kleermakers, worden ontvoerd en nog altijd geen nieuws* (administratief dossier, stuk 4, p. 9). Zo deze ontvoering al op enige waarheid zou berusten, kan overigens worden verwacht dat verzoeksters verklaringen hieromtrent concreter en uitvoeriger zouden zijn dan in casu het geval is. Zij doet slechts een warrig verhaal uit de doeken dat twee mannen, vermoedelijk van de veiligheidsdienst, haar zoon gevraagd hadden om *"hun gezicht te epilieren met draden, en te knippen"*, hetgeen hij tot tweemaal toe weigerde, en dat hij een tijdje later werd ontvoerd. Of hij werd ontvoerd door een gewapende groepering dan wel werd gearresteerd door de Iraakse autoriteiten kon zij echter niet verduidelijken (administratief dossier, stuk 4, p. 17-18).

Haar eigen ontvoering alsook de moord op haar zoon H. linkte zij aanvankelijk louter aan het feit dat zij zeer goede banden hadden met de christenen (administratief dossier, stuk 4, p. 3 en p. 9-10). Haar vervolgens gevraagd naar de oorzaak van de problemen van haar zoon Al., verklaarde verzoekster: *"Omwille van mij en omwille van zijn broers* **Dus de reden dat Al. problemen heeft gekend was enkel omwille van u en omwille van zijn broers?** *Die zeiden jouw broers, jouw moeder, zijn verraders, die steunen de buitenlanders"* (administratief dossier, stuk 4, p. 10). Haar erop gewezen dat zij tijdens haar eerste interview verklaarde dat haar zoon Al. problemen had omdat zijn plasticfabriek samenwerkte met de Amerikanen, stelde verzoekster: *"Dat hebben zijn beweerd, die zeiden, je hebt voor de Amerikanen gewerkt, die gingen naar de fabriek, ze vroegen, ben je de broer van die ontvoerde persoon, die fabriek was van ons, van zijn vader, ze hadden gevraagd, ben je de broer van die ontvoerde en die andere die vermoord werd en werd jouw moeder ontvoerd, hij zei jawel Je moet wel sluiten, hij zei nee, ik heb enkele dagen tijd nodig, ze zeiden, nee je moet nu sluiten* **Maar voor alle**

duidelijkheid, die plastiekfabriek van uw zoon Al., heeft die ooit met de Amerikanen samengewerkt? Helemaal niet, ze hebben dat gedaan gewoon omwille van mij en omwille van zijn broers" (administratief dossier, stuk 4, p. 10). Uit deze verklaringen begrijpt de Raad dat verzoekster werd ontvoerd omdat zij ervan verdacht werd zich tot het christendom te hebben bekeerd, dat haar zoon H. werd vermoord omwille van zijn goede banden met de christenen en dat de problemen die haar zoon Al. zou hebben gekend mede hierdoor zijn ingegeven en dat de beschuldiging gericht aan het adres van Al. met de Amerikanen te hebben samengewerkt slechts een drogreden was. Haar later tijdens het gehoor gevraagd om chronologisch haar persoonlijke problemen te vertellen, verklaarde verzoekster: "(...) Ze hebben mij geblinddoekt en ik moest meekomen, ze zeiden je bent crimineel, waarom ben ik crimineel, ze zeiden toen we onderweg waren met de auto, jouw zonen werkten voor de Amerikanen, ik heb gezworen dat het niet waar is (...)". om vervolgens opnieuw te stellen dat zij werd ontvoerd omdat ze dachten dat zij christen was omdat zij vaak naar de kerk ging (administratief dossier, stuk 4, p. 12-13). Niet alleen slaagt verzoekster er derhalve niet in duidelijke, coherente en eenduidige verklaringen af te leggen over de precieze reden(en) van de gebeurtenissen die haar en haar gezin zouden zijn overkomen, daarenboven zijn haar beweringen als zouden haar zonen en bij uitbreiding alle inwoners van de wijk Dora geïdoleerd worden door leden van Muqtada as Sadr op verdenking van samenwerking met de Amerikanen omdat er in de wijk veel Amerikaanse voertuigen aanwezig waren (administratief dossier, stuk 4, p. 15) van elke aannemelijkheid en plausibiliteit ontdaan. Dat zij in voorliggend verzoekschrift haar beweringen terugschroeft en stelt dat voornamelijk de personen die een commercieel beroep uitoefenen geïdoleerd worden, vermag niet haar verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen. Niet alleen kan evenmin worden aangenomen dat iedereen die een commercieel beroep uitoefent op grond daarvan 'automatisch' zou worden verdacht van samenwerking met de Amerikanen, daarenboven maakt verzoekster zoals blijkt uit wat voorafgaat middels haar verklaringen geenszins aannemelijk dat haar zonen persoonlijk om deze reden werden geïdoleerd. Dienvolgens kan om deze reden in haren hoofde evenmin een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen.

2.6.3. Zoals omstandig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, kunnen tevens ernstige vraagtekens worden geplaatst bij verzoeksters beweringen dat zij zeer goede banden had met haar christelijke burens, dat zij regelmatig naar de kerk ging en dat zij daarom ontvoerd werd door leden van Muqtada as Sadr. Ook op dit vlak zijn haar verklaringen immers vaag en bovendien geven zij blijk van een verregaande onwetendheid, zowel wat betreft haar christelijke burens als wat betreft de belagers van haar en haar gezin.

Waar verzoekster benadrukt dat zij ten aanzien van haar burens gewoon vriendelijk is en hen een warm hart toedraagt, ziet de Raad niet in op welke wijze deze uitleg een verklaring zou kunnen bieden voor haar gebrek aan kennis over haar christelijke burens waarmee zij bevriend was. De Raad leest in het gehoorverslag dat verzoekster reeds contacten met hen had sinds de jaren tachtig, dat zij vaak met hen naar de kerk ging, dat de burens ook vaak bij haar in de tuin thee en koffie kwamen drinken en dat zij altijd zeer lief waren tegen haar en zij steeds hun best voor haar hebben gedaan, onder meer toen haar zoon werd ontvoerd (administratief dossier, stuk 4, p. 6-7 en p. 13). Er kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat verzoekster meer dan twee namen zou kunnen noemen wanneer haar wordt gevraagd naar problemen die haar christelijke burens hebben gekend, temeer zij beweert dat heel veel van haar burens vermoord of ontvoerd werden. Tevens kan worden verwacht dat zij de familienamen zou kunnen noemen van de mensen met wie zij reeds jaren een goede band heeft en op wiens steun zij steeds kon rekenen, alsook dat zij zou kunnen toelichten tot welke christelijke strekking zij behoren, *quod non in casu*. Zij kan immers slechts van haar buurvrouw R. duiden dat deze tot de Assyrische strekking behoorde, van de anderen weet zij slechts dat het 'gewoon christenen' zijn (administratief dossier, stuk 4, p. 5-6). De uitleg in het verzoekschrift dat zij met 'gewone christenen' bedoelde dat het om katholieken gaat betreft een loutere post-factum verklaring die niet de minste steun vindt in het administratief dossier en die niet van dien aard is om bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht te kunnen plaatsen. Dat zij hoger genoemde elementaire kennis over haar burens/vrienden ontbeert, doet ernstige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van haar banden met deze burens en haar bewering dat zij samen met hen de kerk frequenteerde. De Raad acht het hoe dan ook ongeloofwaardig dat een moslima in Bagdad het risico zou nemen om een kerk binnen te gaan op een ogenblik dat christenen een specifiek doelwit zijn van terroristische organisaties. Dit klemmt des te meer daar uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat nog geen twee maanden voor verzoeksters voorgehouden ontvoering bij het verlaten van de kerk een zware aanslag werd gepleegd op de Sayyidat an Najat kathedraal in Bagdad, waarbij 58 mensen het leven lieten, en verzoekster bovendien voorhoudt dat haar zoon Ah. werd ontvoerd in oktober 2010 en haar andere zoon H. werd vermoord in november 2010. Gelet op het op toen heersende klimaat tegenover christenen, kan het dan ook niet in het minst overtuigen dat verzoekster niet meer voorzichtigheid aan de dag zou hebben gelegd. De uitleg in het

verzoekschrift dat zij eind 2010, toen het gevaarlijker werd voor christenen, niet meer 'zomaar' de kerk binnen ging doch zij op de dag van haar ontvoering een rouwceremonie bijwoonde uit respect voor haar burens, die haar steeds hebben gesteund, vermag geen afbreuk te doen aan voorgaande overwegingen. Het tonen van respect en het uiten van medeleven ten aanzien van haar burens kan immers ook op een andere manier / een ander ogenblik gebeuren en vereist niet dat verzoekster haar leven in gevaar brengt door een rouwplechtigheid in de kerk bij te wonen.

Daarenboven worden verzoeksters relaas en de door haar beweerde vervolgingsfeiten verder ondermijnd door haar gebrek aan kennis over haar belagers. Zo benoemde zij de militie van Muqtada as Sadr foutief als de "Badr"-brigade en blijkt zij niet te weten dat de militie van Muqtada as Sadr ook het Mehdi-leger wordt genoemd (administratief dossier, stuk 4, p. 5). Van verzoekster wordt niet verwacht dat zij de namen van alle gewapende milities en groeperingen kent, doch er kan redelijkerwijs worden aangenomen dat zij wel op de hoogte is van de naam van de militie die, blijkens haar verklaringen, haar en haar gezinsleden gedurende maanden heeft bedreigd, ontvoerd of vermoord, temeer deze militie zeer goed bekend is in Irak.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen en overwegingen, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster opgediste ontvoering.

2.6.4. Waar verzoekster voorhoudt dat niet wordt getwijfeld aan haar relaas met betrekking tot de ontvoering van haar zoon Ah., die samen met honderden andere kappers, kleermakers, mensen die groenten verkopen, zou zijn meegenomen (administratief dossier, stuk 4, p. 9 en p. 18), herhaalt de Raad dat haar verklaringen hieromtrent zo summier zijn dat zij deze ontvoering niet aannemelijk maakt. De Raad verwijst te dezen naar hetgeen werd uiteengezet onder punt 2.6.2.. Niet alleen slaagt zij er aldus niet in deze ontvoering middels haar verklaringen aannemelijk te maken, zo deze feiten op enige waarheid zouden berusten kan bovendien worden verwacht dat verzoekster hieromtrent in ieder geval enig begin van bewijs zou kunnen neerleggen, wat in casu evenmin het geval blijkt te zijn.

Ook aangaande de moord op haar zoon H. legt verzoekster niet het minste begin van bewijs voor, zoals een aangifte bij de politie of een overlijdenscertificaat, en zijn haar verklaringen summier en incoherent: **"H.(...), wanneer vermoord? november 2010, ongeveer midden november, hij was met zijn eigen wagen op weg... (...) Maar voor de pauze zei u dat h.(...) vermoord was, specifiek h.(...), waarom is hij vermoord? Dus er was een militaire basis bij ons in de buurt, misschien wisten ze dat mijn zonen geen probleem met anderen hadden en goede contacten hadden met de christenen ze hadden geen banden met moslims dus u denkt dat H.(...) vermoord is door zijn link met christenen? Ja hij had zeer goede banden met de chrsitenen (...) De dood van uw zoon H.(...), wat is daar gebeurd? Dus na de ontvoering van zijn broer had hij ook schrik, ongeveer tien dagen thuisgezet, dan zei hij mama ik wil gaan werken Hij wou zijn auto starten, maar hij kon niet starten, hij was plots verdwenen en niet meer teruggekomen, ik heb zijn broer gevraagd om hem te gaan zoeken Sochtends ging hij naar zijn zaak om over hem te gaan horen bij de burens Hij met zijn vriend gingen naar de zaak, maar die waren niet teruggekomen en ze hadden ons aangeraden om klacht te gaan indienen, Al.(...) ging naar het politiebureau van karrada om iets te horen, die politie zeiden gisteren ongeveer om drie of vier uur was er een auto gevonden in brand gestoken en er waren doden in de auto, maar we hebben niemand kunnen herkennen want alles was verbrand Dus die zeiden we kunnen geen papieren terugvinden, dus we weten niet wie de doden zijn, jullie mogen later terugkomen, misschien zullen we meer informatie krijgen Is het ondertussen zeker dat het uw zoon was in de auto? Jawel, hij is nog altijd niet gekomen en zijn auto was in brand gestoken, er was iemand in, het is zeker hem **Waarom is zijn auto in brand gestoken?** We wisten het zelf niet waarom ze zijn auto in brand gestoken hebben, we waren verrast, omwille van mij of omwille van zijn broer, we waren niet zeker, in Irak zijn er heel veel slachtoffers, die van mij zijn er twee, ik hoop dat die andere derde niet gedood zou worden **Weet u door wie, door welke groepering die auto in brand is gestoken?** Nee, we weten het niet Die politie zei ook we zijn niet zeker wie in de auto zat, geen papieren overgebleven, misschien wisten ze dat hij de broer is van Ah.(...) en Al.(...) **Is het mogelijk dat dit niet specifiek tegen uw zoon H.(...) gericht was, maar dat hij slachtoffer was van een aanslag tegen iemand anders?** (...) Dat kan omdat in andere wijken bab ash sharji en sa'dun ook explosies waren, bijvoorbeeld twee weken geleden was er ook een explosie in Bab ashsharji (...) Voor mij was het duidelijk dat de personen die mijn zonen vermoord en ontvoerd hebben en mij ontvoerd hebben, al.(...) bedreigen Omdat ze hen verteld hadden, wil je hetzelfde lot als jouw broers, daarom interpreteer ik op deze manier (administratief dossier, stuk 4, p. 9-10, p. 19 en p. 21).**

Wat betreft de bedreiging van verzoeksters zoon Al., dient te worden vastgesteld dat het ongeloofwaardig is hij, na bedreigd te zijn geweest door terroristen omwille van zijn bedrijf, dit bedrijf sluit en daarna aan de slag gaat als kapper terwijl precies om die reden zijn broer Ah. zou zijn ontvoerd. De uitleg dat zij geen bron van inkomsten hadden en hij op het aanbod van een vriend van zijn vader inging, kan in deze niet overtuigen. Er kan immers niet worden ingezien waarom Al. niet op een andere manier een inkomen zou kunnen verwerven dan door te gaan werken in een kapsalon.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet betwist zodat de Raad om dezelfde reden als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij en haar zonen het slachtoffer zijn geworden van een terreurgroep omwille van hun beroepsactiviteiten, hun contacten en goede banden met christenen of omdat zij ervan verdacht werden zaken te doen met de Amerikanen. Wanneer er zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielrelaas, bestaat er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.9.1. Verzoekster is afkomstig uit Irak, Bagdad zodat in casu dient te worden nagegaan of in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Irak" *"De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - BAGDAD"* van 5 januari 2012) is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.9.2. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit geen situatie is van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, christenen, sjitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

2.9.3. Volledigheidshalve wijst de Raad op rechtspraak van het EHRM van 20 januari 2009 (*F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06) waarin wordt geoordeeld dat hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de betrokken vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land reeds een risico loopt op een behandeling die een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (§93).

Het EHRM heeft bij zijn beoordeling van de situatie in Irak onder meer rekening gehouden met het UNHCR-rapport *"Strategy for the Iraq Situation van januari 2007"* en komt tot het oordeel dat de situatie in Irak in 2008 is verbeterd en dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

In voornoemd arrest van het EHRM wordt de preciaire veiligheidssituatie in Irak onderkend (§91), doch wordt erop gewezen dat deze situatie in het laatste jaar verbeterd (§64, §65, §91) is hetgeen blijkt uit de overdracht voor de handhaving van de veiligheidssituatie van de US troepen naar de Iraakse troepen, het afgekondigde staakt het vuren van het Mehdi-leger in augustus 2008, een aanzienlijke vermindering van de dodelijke slachtoffers bij burgers en het feit dat Irakezen vrijwillig terugkeren, dit ondersteund door financiële tegemoetkomingen van de Iraakse autoriteiten. Het Hof vervolgt dat UNHCR, UN en het IOM weliswaar aan de verschillende landen vragen om zich te onthouden van gedwongen terugkeer naar Irak maar dat deze organisaties toegezegd hebben dat zij de nodige bijstand zullen verlenen voor

diegene die terugkeren (§68, §70, §91). Het Hof wijst er bovendien op dat de aanbevelingen van de internationale organisaties gedeeltelijk zijn gebaseerd op de veiligheidssituatie maar eveneens op de praktische problemen voor diegene die terugkeren, zoals onderdak, gezondheidszorg en het terugvorderen van eigendom (§91).

2.9.4. In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat de andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken en Nederland) geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie, en dit geldt voor Noord-, Centraal-, en Zuid-Irak (SRB, p. 28), kan in hoofde van verzoekster niet worden aangenomen dat zij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, c) van de vreemdelingenwet.

2.9.5. In de mate verzoekster het niet eens is met de appreciatie van de veiligheidssituatie op basis van de informatie in de SRB en, onder verwijzing naar en het citeren van krantenartikels en documenten van Refworld, stelt dat het geweld in Bagdad specifiek van aard is met *“herhaaldelijke bomaanslagen waarbij wekelijks tientallen doden vallen”, “De situatie zoals die op heden nog steeds bestaat in Bagdad (...) onder de noemer ‘gevechten’ (valt)”, “De gevechten (...) voortdurend (zijn) aangezien ze met een heel regelmatige frequentie voorkomen”, “De strijd die gevoerd wordt tussen de terreurbewegingen en de Irakese overheid in Bagdad blijft aanhouden.”* en *“Bij een dergelijke strijd (...) er bepaalde zogenaamde risicogroepen (worden) geviseerd, maar er (...) wel duizenden onschuldige burgerslachtoffers (vallen),* en besluit dat de situatie in Bagdad niet op positieve wijze veranderd is en het erop lijkt dat de situatie in Bagdad op heden onstabiel is dan enkele maanden geleden, wijst de Raad erop dat ook de laatste SRB een onderzoek heeft gepleegd naar de mogelijke risico's voor burgers (p. 15 e.v.) en dat daarbij onder andere rekening werd gehouden met de statistieken van 'Iraq Body Count'. De Raad leest daarin onder andere: *“Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies. (...) 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkook samen nog op ongeveer 23% geschat wordt. (...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang te bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...) Het is echter belangrijk om te weten dat Iraq Body Count in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. (...) De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...) Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten. (...)”*.

Aan de nota wordt bijkomende informatie gevoegd met betrekking tot de veiligheidssituatie in Irak (3 CEDOCA antwoorddocumenten 13/01/2012 tot 25/01/2012; 26/01/2012 tot 8/02/2012 en 9/02/2012 tot 8/03/2012) waaruit blijkt dat in deze periode verschillende aanslagen zijn gepleegd. Daaruit kan worden afgeleid dat het in deze periode hoofdzakelijk om gericht geweld gaat tegen de groepen die reeds in de SRB werden genoemd en dat er een politieke crisis is door de zaak van de Vice-president al-Hashimi. Volgens het tweede en derde CEDOCA antwoorddocument is de spanning omtrent de zaak al-Hashimi wat weggeëbd nu het soennitische blok, Iraqiya, heeft aangekondigd dat zij de parlementaire sessies niet langer zullen boycotten.

De Raad stelt derhalve vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de situatie in Irak op de voet volgt en dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen en dat bij appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003-2011. Daarenboven werd aan de nota recente informatie gevoegd tot maart 2012. Uit de krantenartikels toegevoegd aan het verzoekschrift blijkt dat er in de maanden december 2011 en januari-maart 2012 meerdere aanslagen werden gepleegd over heel Irak, de meeste daarvan doelgericht, en dat daarbij burgerslachtoffers vielen. Daaruit blijkt geen situatie is van “open combat”, noch wordt melding gemaakt

van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds.

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. De Raad ziet overigens niet in waarom het beleid van de andere Europese landen niet mee in overweging zou kunnen worden genomen of waarom dit beleid niet relevant zou zijn. Dat verzoekster niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn.

2.9.6. In de mate verzoekster aanvoert dat verweerster de Belgische wetgeving dient te respecteren aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn, wijst de Raad naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate

hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

2.10. In de mate verzoekster voorhoudt dat het in de Grondwet vastgelegde gelijkheidsbeginsel geschonden is, omdat de verandering in het beleid aanleiding geeft tot willekeur omdat er geen termijn wordt opgelegd waarbinnen een dossier dient behandeld te worden en dit tot gevolg heeft dat personen die op hetzelfde moment Irak, Bagdad zijn ontvlucht, een verschillende beslissing kunnen krijgen en geen rekening wordt gehouden met de aankomstdatum van de kandidaat-vluchtelingen, gaat zij voorbij aan artikel 48/5, §3, tweede alinea van de vreemdelingenwet waarin duidelijk wordt gestipuleerd dat er rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke

omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Derhalve kan er bezwaarlijk sprake zijn van willekeur of een schending van het gelijkheidsbeginsel aangezien in iedere individuele asielaanvraag de situatie op het ogenblik van de beslissing in aanmerking moet worden genomen.

2.11. Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b). Voor zover zij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van haar asielrelaas, merkt de Raad op dat naar aanleiding van het onderzoek naar het eerste middel werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoekster zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van dit relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.12. Waar verzoekster in fine vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat slechts hij de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS